Tosine-Lehti

No:1/2019

PETTYMYS

SISÄLLYS

Pääkirjoitus: Voi pettymysten pettymys, tulipa tehtyä oikea tollon työ! 2

Puheenjohtajan tervehdys 3

Oodi pettymykselle 4

Entä miten kävi kuningattarelle?
Loisteputkikuningatar 5

Varaslähtö vaaleihin, HOL: in kevätseminaari Turussa 15.17. 2019 9

Institutionaalinen pettymys osana globaalia yhteiskuntarakennetta 14

Pettymyksiä politiikasta 17

Päätoimittajan kulttuurikulma. Tosineen historiikkia arvioimassa 20

Perusteltu kommentti: Tosine -lehden (2/2017) artikkeli ”Laukaan sarjapartisaani: Suomen rikoshistoriaa vuodelta 1896” on suuri pettymys 23

Laukaan sarjapartisaani: Suomen rikoshistoriaa vuodelta 1896, vol. 2. – Syytetyn oma ääni kertoo pettymyksestä 24

Tosine-lehden juhalvuosi 28

Lyhyet 29

Mielipiteet 30

Päätoimittaja & Taitto:
Joni Markkanen

Painopaikka:
Jyväskylän Yliopistopaino

Painos:
40

Kirjoittajat:
Atte Arffman
Heikki Kämäräinen
Sanni Kupianen
Santeri Aikio
Tapio Roiko-Jokela
Taneli Tenhu
Noora Korhonen
Venla Räsänen

T O S I N E

UNIVERSITAS JYVÄSKYLÄENSIS

Pääkirjoitus:

Voi pettymysten pettymys, tulipa tehtyä oikea tollon työ!

Pettymys. Tässä se nyt on. Kaiken sen kulminaatiopiste, täydellinen antikliimaksi ja katkeran tilityksen tuotos, kun tosinisteille on jälleen suotu sanan ja ilmaisun vapaus kuten tapana on noin kaksi kertaa vuodessa tehdä. Mitä muutakaan silloin voisi edes odottaa kuin että tämä lehti voisi sitten pitää sisällään vain ja ainoastaan pelkkää pettymystä pettymyksen perään sen moninaisimmassa mahdollisessa kirjossa?

Mistä moinen synkkämielisyys sitten johtuu? No valitsemastani teemasta, eli *pettymyksestä* tietenkin! Tällä tarkoitan siis kevään lehden teemaa, vaikka voihan tämä tuotos olla teemansa lisäksi totaalinen pettymys monelle lukijalle. Mene ja tiedä.

Monen meistä ei kuitenkaan tulisi vaipua pessimistiseen olotilaan seuraavia kirjoituksia lukiessa. Pettymykset ovat tärkeä osa elämää ja omalla kieroutuneella tavallaan korottavat kaiken muun hyvän ja onnellisen arvoa, kun käännyt takaisin katsomaan kaikkea sitä sontaa, mitä on ympärilläsi tapahtunut ja mitä itse kukin onkaan tullut tehneeksi. Näiden kansien välissä olevia pettymyksiä lukiessasi muistakaamme tämä ja koettakaamme arvostaa elämän positiivisia ja teitä itseänne sekä myös kaikkia muita ilahduttaneita asioita.

Samoin kuluneet vuodet ovat kuitenkin olleet kaikkea muuta kuin pettymystä ainakin ainejärjestömme toiminnan kannalta. Meininki on ollut niin sanotusti kivaa ja hauskaa, ja tällä kertaa tarkoitan tätä enkä ilmaisun täydellistä, jopa painokelvotonta vastakohtaa, jota olen joskus saattanut viljellä erilaisissa asiayhteyksissä valittaessani milloin mistäkin.

Palatakseni vielä vähäksi aikaa nykyhetkeen haluan kiittää jokaista lehdelle panoksensa kirjoitusten, lyhyiden, mielipiteiden tai muin keinon antanutta osallistumisestanne. Te olette auttaneet minua tärkeässä tehtävässäni, eli parhaan mahdollisen pettymyksen tuottamisessa jokaiselle, joka tämän lehden tulee käsiinsä ottamaan.

Joni Markkanen
Päätoimittaja

Puheenjohtajan tervehdys

Vuoden 2019 kevät on ollut pettymyksiä täynnä. Kovan odotuksen ja työn jälkeiset hetket ovat useimmiten päättyneet hieman alavireiseen nuottiin. Kevätaurinko on sulattanut lumet, mutta seuraavana aamuna ikkunasta avautuu jälleen talven ihmemaa. Kandien tai muiden töiden palautus tuo hetken hengähdyksen, mutta sekin hetki on pilattu, kun tajuaa, että lainatut kirjat joutuu palauttamaan Mattilanniemeen asti. Vappu alkaa kolkuttelemaan ovella, mutta eiköhän silloinkin sada vettä.

Kaikella tällä on kuitenkin positiivinen puolensa: samat pettymykset ja kärsimykset koskevat meitä kaikkia. Loskassa yliopistolle vaeltamisen jälkeen voi istahtaa Tone-huoneen sohvalle kuivattelemaan ja perinteisen suomalaisesti keskustelemaan kohtalontoverien kanssa säästä. Yhteisöllisesti voimme vaeltaa Mattilanniemeen palauttamaan kirjoja, tai joku saattaa jopa tarjoutua viemään kirjasi puolestasi palautukseen, kun kerran on sinnepäin muutenkin menossa. Ja Vapun tullessa, tosinistit yhdessä vaeltavat Kirkkopuistoon ja nauttivat lämmittävät juomansa iloisessa tunnelmassa, satoi tai paistoi.

Opiskelijaelämän onnellisuus on siinä, että vierestä löytyy aina joku, joka joutuu rämpimään samojen esteiden yli ja parhaassa tapauksessa voi hieman avittaa selviämään niistä. Vaikka pyöräsi ja sohvasi palaisi (molemmat tosi tarinoita), on yleensä aina joku, jolle vähän valittaa omaa huonoa tuuriaan.

Kiitos siis jokaiselle, joka jaksaa kuunnella toista ihmistä pienemmässä tai suuremmassa hädässä. Yritetään muistaa, että pettymyksen kohdatessa, saattaa siitä saada hetken kuluttua hassun tarinan muille jaettavaksi.

Venla Räsänen
Tosineen puheenjohtaja

Oodi pettymykselle

Tänä talvena hukun heikkojen jäiden sijasta tähän loskaan. Taivas on kirkkaansininen, mutta kevään ensimmäinen aurinko ei ole koskaan tarpeeksi lämmin. Lumentulo ei tunnu loppuvan koskaan ja kadut lainehtivat loskasta. Lits läts. Kumisaappaat sopisivat tähän keliin paremmin kuin talvikengät.
Mikä pettymys.

Historica seisoo järkkymättömänä kaiken keskellä ja lumivalli sen ympärillä on koskematon. Kaunis. Ovi narisee eikä sulkeudu kunnolla kynnyksen eteen kasautuneen jään takia. Talvi hiipii sisälle asti ja jäädyttää patterit. Ihme, jos ikkunoissa ei ole jäätä. Maito on loppu, mutta kahvikaan ei sulata sielua syväjäästä. Sanotaan, että pettymys maistuu karvaalta, mutta tässä tapauksessa se maistuu lähinnä palaneelta kahvilta.
Mikä pettymys.

Ystävänpäivä tulee ja menee. Helmikuu, päiviltään lyhin ja kuitenkin silti pisin kuukausi, on kohta ohi, mutta missä on kevät? Juoksee karkuun samaan tahtiin kuin taivaalta sataa lunta. Sitä ei enää edes tunnu huomaavan, mutta joka aamu kadut ovat lumikerroksen alla piilossa eivätkä öisin meluavat aurat kerkeä kaivamaan jalkakäytäviä esiin. Lunta on polviin asti aamulla, ja polviin asti illalla. Sade ei ikinä lopu.
Mikä pettymys.

Maaliskuu muistuttaa marraskuuta. Joulun sijaan odotetaan aurinkoa. Lumi alkaa supaa ja vähäisinkin valo hukkuu paljastuneeseen asfalttiin. Joko kevät on matkalla? Maito on edelleen loppu ja kohta ovat kupitkin katoava luonnonvara. Eikö hanasta tule enää vettä, vai miksi kahvikupit lojuvat hylättyinä, tiskaamattomina tiskialtaassa?
Mikä... pettymys.

Takatalven ei pitäisi olla uusi asia kenellekään. Silti se yllättää, joka vuosi. Ihmiset naureskelevat, ihan kuin juhannus olisi, ja heidän jälkensä hautautuvat lumeen. Mitä meistä jää jälkeen? Pettymys painaa hartioilla enemmän kuin märkä lumi puiden oksilla. Latvat taittuvat maata kohti, kumartavat maailman edessä. Kumisaappaat kaivetaan esiin kaapista, mutta ilman villasukkia varpaatkin jäätyvät.
Mikä pettymys.

Vihdoin kevät saapuu nurkan takaa, lämpimänä. Jos olisin runoilija, kertoisin auringon kultaisesta lämmöstä ja muuttolintujen kauniista laulusta. Mutta minä en ole runoilija, ja tämä on vain oodini pettymykselle.

Noora Korhonen

Entä miten kävi kuningattarelle?
Loisteputkikuningatar

”Ainejärjestö olen minä.”

Sanni I, hovissaan hallituskautensa ollessa kukkeimmillaan.

Tosine-lehti sai audienssin hänen korkeudeltaan sangen helposti. Nöyryyshän on tunnetusti kuninkaallisten hyve, ja alamaisten tulee tietää, mitä jatkosuunnitelmia kuningattarella on hänen valtakautensa jälkeen. Hovissa vain on nykyisin kovin väljää. Onko tässä kaikessa kyseessä monarkian hengenveto ennen uutta nousua vai tapasiko toimitus vain surullisen jäänteen menneisyydestä?

Sanni: En ole katkera. Meitä johtavat ideologiset hörhöt ja start-up-hipsterit. Tämä aika jumaloi vain rahaa ja muovia. Paljasta pintaa. Mutta kun pintaa raaputtaa, stemppi-puheiden takaa ei löydy suuntaa tai tarkoitusta. Vain ammottava, surullinen tyhjyys.

Toimittaja: Ero teidän hallintoonne on suuri. Miten kuvailisit vanhan järjestelmän legitimiteettiä?

Sanni: Yhdessä tehdään. Minä johdan. Se oli selkeä ohjenuora. Olen myös täydellisesti puoluepolitiikan yläpuolella ja kannatan Suomen siirtymistä monarkiaan. Vuonna kahdeksantoista niiden nynnyjen haaveet kaatuivat juuri siksi, että he *yrittivät* siirtyä monarkiaan. Pirua sarvista ja siirrytään, eikä vaan yritetä. Yrittäjiä tämä maa vähiten kaipaa. Olisi jo sopiva valtionpäänainenkin tiedossa.

[Kirjoittajan. huomio: viimeistä lausetta sanoessaan, en ollut varma, haastattelinko peiliin tuijottavaa Sannia vai peiliin tuijottavaa Narkissosta.**]**

T:Johtajakeskeisen järjestelmän tilalle on tullut -

S: Uuden puheenjohtajan valinnassa on ollut perustuslaillisia ongelmia.

T:Mitä tarkalleen ottaen?

S:Perustuslaillisia ongelmia. Ne ovat vaikeita. Hyvin, hyvin vaikeita.

T:Mutta perustuslakihan myös määräsi teidän valtanne legitimiteetin uudelleenarvioitavaksi, joka johti erottamiseenne.

S: Perustuslakitalebanien puhetta. Jos te olisitte tehneet niin kuin minä sanoin…

T: Hetkinen nyt, tuo mitä viimeksi sanoitte kuulostaa oudon tutulta…

S: Uskallapas verrata minua siihen vietävän killisilmään ja ripustan sinut jaloista H320 kattoon…

T: Krhm… anteeksi. Tarkoitan, että uuden puheenjohtajan valinta perustui äänten laskuun, ja te olette ilmoittaneet, ettette hyväksy lopputulosta. Miksi?

S: Vaadin äänten uudelleenlaskentaa. Tähän eivät

sosiologianopiskelijat, siis vaalien viralliset vaalitarkkailijat, kuitenkaan suostuneet. Yfi-laitos on sotkeutunut Tosineen vaaleihin, ja minulla on aiheesta todisteita. Mikäli äänet uudelleen laskettaisiin, Yfin metkut paljastuisivat kaikille.

Kuningatar kiistää vaalitappionsa; onhan hänellä yhä kannatusta kansan riveissä. Ongelmatonta demokratiaan mukautuminen ei ole ollut. Kampuksen vahtimestarit pysäyttivät sannilaisten soihtukulkueen Tosineen vuosijuhlien 2018 aikana näiden vaatiessa kuningattaren vallassapysymistä. Paikalla väitettiin havaitun Tosineen luottamushenkilöitä.

S: Ei poliittinen mielenosoitus, ei mitään tekemistä ainejärjestötoiminnan kanssa, vaikka siellä oli muutamia punahaalareita ja muka Tosineen lippu. Se oli Nefa. Ne tuovat kampukselle lippuja ja ikäviä juttuja. Missä se aita viipyy?

Huhut huonosta esimerkistä kuningatar kiistää.

S: Katsokaa nyt, miten hyvin olen käyttäytynyt koko illan.

Sannilla on tunnetusti taito koskettaa toisia ihmisiä hengellään. Tarvittaessa niin, että sattuu.

T: Hallintoanne syytetään toisinajattelijoiden muiluttamisen Mattilanniemeen. Ette ottanut aiheeseen kantaa ollessanne vallassa. Pyydämmekin vastausta kysymykseen: Mikä on kantanne fyysiseen kuritukseen?

S: Ei minun tarvitse. Muutamat seuraajani saattavat olla toki hivenen kiihkeitä.

Sanni viitannee puolueorganisaatioonsa, jolla on tarkoitus haastaa järjestelmä. Toimituksen analyysi ei mairittele. Kyseessä on joukko katkeria vanhoja miehiä, epäonnistuneita päätoimittajia ja menneiden aikojen haikailijoita. Keskenään yhteensopimattomien ideologioiden klimppi, joka koostuu lähinnä homeisista pukinparroista.

T: Eikö teitä häiritse, että teitä liehittelee joukko hivenen hmm… *vanhoja* miehiä?

S: Kutsutko sinä näitä ihan tosissasi miehiksi?

Toimitus soitti yhdelle kannattajista. Salanimeä *Lord Arffman* käyttävä ”saatanallinen, myrkynvihreä reaalipoliittinen kommunisti” valottaa puolueen toimintaa.

A: “Virkaintoisia on kolmea sorttia. Ensimmäiseen joukkoon kuuluvat ne sietämättömät kusipäät, jotka eivät tiedä johtamisesta hevon helvettiä ja jotka rakastava hierarkioita ihmisten eikä tavoitteen takia. Toiseen ryhmään kuuluvat rakastettavat, suuret johtajat, jotka ovat etunenässä viemässä prosessia eteenpäin, sydämen palolla. Kolmanteen ryhmään kuuluu Loisteputkikuningatar, Sanni. Sannissa yhdistyy ensimmäisen ja toisen ryhmän parhaat puolet. Koska ensimmäisessä ryhmässä niitä ei ole, on Sanni kauttaaltaan kakkosryhmää. Mutta kun Sanni vaan tarvii oman luokan.”

T: Toimitus on saanut vihjeen (*allekirjoitus H. M*),

jonka mukaan puolueessa olisi vakavia erimielisyyksiä – Väitetään jopa, että puolueen sisällä olisi oppositio.

A: Vale-uutisia! Kapitalistien salaliitto! Näin likaista populistista peliä ei ole nähty sitten vennamolaisten! Jumalauta, nykyään ei voi katsoa edes vaalimittelöä telkkarista ilman, että siellä olisi joku nordealainen rahanpesijä vahtimassa ja lyttäämässä meitä oikean asian ihmisiä!!

T: Pyytäisinkin teiltä, Lord Arffman vastausta –

A: Sinä olet todella törkeä henkilö, Tosine-lehden pitäisi olla häpeissään, kun palkkasi sinut.

Lord Arffmanin haastattelu jäi lyhyeksi. Toimituksen pyyntöön kommentoida äärisannilaisten eksterministien - ”Rakki-koirien” –kokoontumisia Ylä-Ruuthin hämärässä ei saatu vastausta. Arffman käski toimittajaa kusemaan tuubaan. Vahva oletus on, että jos Ruthissa menisi käymään, löytyisi Arffman sieltä itse – ja takuu varmasti karmeassa tuubassa.

Palaamme kuningattaren haastatteluun. Mikä on hänen media-suhteensa?

S: Niin, kyllä kunnon tosinistien on saatava aitoa journalismia. Oikeaa mediaa oikeille tosinisteille. Sannin toista tulemista odottaessa lukijoita kehotetaan tutustumaan Sannin Sanaan (*SS*) sekä kampustenväliseen levitykseen tarkoitettuun teokseen The Call of Cupiainen (*C-Cuppi*).

Soitamme kirjoittaja H.J Mäkäräiselle.

Mäkäräinen ei vastaa.

Lähetämme soittopyynnön.

Mäkäräinen ei vastaa.

Lopulta saamme sähköpostin, jonka mukaan H. J. Mäkäräinen ei anna haastatteluita puolueen asioista. Ilmeisesti toimittajan utelemisista on levinnyt tietoa puolueen omissa viestintäkanavissa. Myöhemmin paljastuu, ettei Mäkäräisellä ole puhelinta. Ja luultavasti, jos Sannin sana pitää, ei myöskään enää aivoja.

S: Puolueen media-suhteesta vastaan minä. Kuka Mäkäräinen?

A: Mitään Mäkäräistä ei koskaan ollutkaan. Näitä Mäkäräisiä ja mitä lie joitakin löytyy aina jostain. Jos se joku saataisiin joskus tekemään jotakin, niin tulisi kaikki hoidetuksi ennen kuin ehdit sanoa loisteputkikuningatar…

S: Huhut sannilaisten sisäisistä erimielisyyksistä ovat pelkkää panettelua.

Haastattelun jälkeen kuuluu kummia huhuja: varainhoitaja Lord Arffman on haastanut Sannin oikeuteen puolueen varojen väärinkäytöstä.

S: Punavihermädättäjä tahtoo aurinkoon. Ei ymmärrä, että mätänee nopeammin. Mutta samaan syssyyn uskon, ettei edes satatuhatta perkelettä saisi sitä lieroa oikeasti uhmaamaan loisteputken kelmeää valoa.

Pari päivää myöhemmin Arffman löydettiin puna-vihreä raitaiseen kravattiin hirttäytyneenä harjoittelijan huoneelta. Kuolemansyytutkinnan lopputulos on, että Arffman hirttäytyi itse sen jälkeen, kun hän epäonnistui leikkaamaan ranteensa

poikki Tosineen historiikista revityillä sivulla.

S: Muistakaa, kaikki petturit: te olette nyt lähteneet sille tielle, jolta ei ole paluuta. Te leikitte voimilla, joista teillä ei ole aavistustakaan. Nahkurin orsilla tavataan.

Eivätköhän matoset nyt tiedä paikkansa. Kun selusta on varmistettu, kaikki tiet ovat nyt auki.

Jytkyä odotellessa.

S: M..mmm… Jytky… Mmmm…

Kortepohja yössä kaikuu särkyvä huuto:

”MINÄ PALAAN! MINÄ PA-LAAN!”

”Sannin ääni…”

”Hyi, kun tuli kylmä.”

Heikki Kämäräinen
Atte Arffman
Sanni Kupiainen

VARASLÄHTÖ VAALEIHIN

HOL: in kevätseminaari Turussa 15.17. 2019

Ympäri käyrään, yhtes tullaan. Muutaman vuoden etsikkoajan jälkeen Suomenmaan historianopiskelijat suuntasivat jälleen entisen pääkaupungin turuille ja toreille. Kevätseminaarin teema oli ajankohtaan sopien ”eduskuntavaalit”. Annettuihin raameihin istutettiin tuttuun tapaan sekä luentojen aiheet että sitsien pukukoodisto. Tosineen vanhan kaartin ministereistä osa oli jo jättäytynyt pois nuorten poliittisten broilereiden tieltä, mutta myös tällä kertaa istuntosaliin kyselytunnille ja hallituksen iltakouluun kynnelle kykeni vielä muutama vanhan polven kaiken nähnyt, kohuissa ryvettynyt kansanedustaja. Tällä kertaa Sorbuksen ritarit ottivat suunnan kohti kohdetta jo poikkeuksellisesti päivää ennen varsinaista seminaariviikonlopun alkua.

TORSTAI

Lähtöä edeltävänä yönä en saanut naapureiden mekkaloinnilta unta. Yläkertaan taannoin muuttanut nuori naisoletettu oli löytänyt baarista jonkun yhdenyöntoivon ja kertahoidon jonka kera oli palannut ovet paukkuen aamuyöstä. Naapurin mummon puolikuuro terrierikin heräsi kommentoimaan äänekästä teerenpeliä. Uuden aamun valjettua, istuessani verestävin silmin aamiaspöydän ääressä lehteä lukemassa, ainoa lohdutukseni oli kuunnella yläkerran asukkaan rytmikkään äänekästä kakomista kylpyhuoneessaan. Toisen ansaittua ahdinko todistaessani hymyilin lähes yhtä leveää ja itseriittoista hymyä kuin lehden sisäkannen Väyrynen. Kauan itseään odotuttanut unikin saapui viimein matkakeskuksen penkillä linjuria odotellessa. Torkahtelin ja houreisissa unikuvissani matkaterminaalissa kaikuvat askelet alkoivat elää omaa elämäänsä. Katkonaisessa painajaisessa olin old-school kotiopettajattarien jengin pahoinpitelyn kohteena, makasin sykkyrällä maassa sisäelimiäni käsilläni varjellen kun nutturatanttojen rinki potkiskeli minua teräväkärkisillä

kalosseillaan. Korkokenkien tasainen mätke kalloani ja kylkiäni vasten muuttui lähestyvien saappaiden lompsimiseksi ja havahduin kanssamatkaajan ja –seminaarinkävijän saapumiseen. Matkan aikana vertailimme aiemmin samalla viikolla avattujen vaalikoneiden tuloksiamme. Tarjotut parlamentit olivat ylvästä katsottavaa, ne henkivät Kimien dynastian järkkymätöntä ryhmäkuria äänestyskopeissa sekä entisen itänaapurin typerryttävää yksimielisyyttä vaaliuurnilla. Ensimmäinen eduskunta-aihio koostui pelkästään laitavasemmista, ekofasisteista ja vihermöyhöttäjistä, toisen ehdotelman 200 paikasta reippaat kolme neljännestä täytti keskustapuolue ja loput jäljelle jääneistä edustajanpaikoista kuuluivat Liike Nyt:ille. Kyllä kansa tietää!

Sipilän jatkokautta kotomaan peräsimessä maalaillut hieman loukkaantui kun Turun linja-autoaseman viereen oli ripustettu koko seinän täyttävä ruotsalaisen kasviperäisen maidonvastikkeen mainoslakana, ”Ei se rehumaito ole automaattisesti ekologisempaa!” Suvakki-soijapoikaa soijamaitomainos ja sen toisessa herättämä hengenahdistus vain nauratti. Omille teillemme erottuamme hymy kuitenkin hyytyi nopeasti. Sohjossa tarpoessa ja opiskelija-ruokalaa täl pual jokkee etsiessäni pääsin todistamaan natiivien ajatustenvaihtoa kotikaupungistaan. ”Nimpal harmillist näiren syrjäkujie kuntoloinen” ”Harmilline kok kaupunki, jollen rakastais niin kyl mar sit vihaisin”. Itse olin vapaa kotiseuturakkaudesta ja pystyin tunnustamaan tuonhetkiset tunteeni loskaisista kaduista, pilalle vettyneistä kengistäni ja sopivasti viikonlopulle ajoittuneesta, pitkään kestäneen lämpöaallon keskeyttäneestä lumipyrystä. Nyt oltiin helvetissä, todistihan sen jo vieressä jäätynyt Aurajokikin. Mustuneita mietteitäni eivät kirkastaneet Åbo Academin kampuksen ruotsinkielisen historianlaitoksen parkkipaikalta hyökkäävä opiskelija, jonka uudenkarhea mersu roiskautti loat päälleni, eikä varsinkaan Assarin Ullakon lounas. Maksakastike maistui aivan yhtä karmealta kuin olin uumoillut. Päätin kostaa lautasellani ilkkuvalle inhalle sisäelimelle hukuttamalla sen sukulaisen etanoliin, oma maksani saisi toimia kollektiivisen rangaistuksen sijaiskärsijänä, viikonlopun kestävän rännin ollessa kostoni instrumentti.

PERJANTAI

Uusi aamu koitti kaverin vierasvuoteella Kakolassa. Harmikseni ei siinä vanhassa ja rosoisessa työväenkaupunginosassa ja historiallisessa puukorttelien mosaiikissa jollainen se vielä viime vierailulla oli. Internet-kansaa villinneen mäkihissin lisäksi vanhaa vankilamiljöötä oli muutoinkin alettu ehostaa ja rakentaa rikkaammalle väestönosalle kaupattavaan kuntoon. Mikäli haluaa saada käsityksen siitä, miltä Suomen nyky-historian kuuluisin vankeinhoitolaitos on aikanaan näyttänyt, kannattaa pitää kiirusta. Uusien asukkaiden muassaan tuomat alfa romeot ja katumaasturit kun eivät varsinaisesti auta menneeseen aikaan eläytymistä. Toisaalta Kakolanmäki toiminee jatkossa erinomaise-

na ulkomuseona Turun taudista - siitä miten vanhoja arvotaloja, jos ei nyt vallan kokonaan raasteta maan tasalle, niin ainakin peruuttamattomasti pilataan. (Köyhää) historioitsijaa harmitti varsinkin loft-asunnoiksi muuttuvan vankilan seiniin pykätyt parvekkeet jotka museovirasto olisi saanut kyllä mahtikäskyllään kieltää. Jos ei rakennetun kansallismaiseman julkisivua suojellakseen, niin sitten vaikka ihan vain uusrikkaille vittuillakseen.

Aamu meni turisteeratessa, keskipäivällä oli aika perinteisten seminaariburgereiden®. Tosineen vanhojen setien ja entisten nuorten nuorisoseuran kokoontumisajot jäivät kuitenkin lyhytaikaisiksi kun menestyksekkäästi turkulaistunut isäntämme joutui pikaisen business-lounaan jälkeen palaamaan takaisin sorvin ääreen. Duoksi kutistunut joukkiomme jatkoi joenvartta keskustaan. Vakaana aikeenamme oli tukea kestävää kiertotaloutta kirputoreilla, tyydyttää fyysisen ruokahalumme lisäksi myös tiedonnälkämme kirjastossa ja harrastaa kulttuuria museoissa. Tämän sijasta löysimmekin itsemme Pub Tinatuopista. Nää on näitä, tekevälle sattuu. Matkan varrella pyörähdimme tosin Sammakon kirjakaupassa, mutta koska pinkkiä Bukowski t-paitaa ei myyty kokona XXXL jatkoimme pettyneinä pikaisesti matkaa. Myöhemmin työsarkansa alla nääntynyt ja viimein ikeen alta vapautunut kelpo isäntämme soitti ja lupasi etsiä meidät käsiimme, vain aavistuksen hämmästyneenä suunnitelmiemme muuttumisesta korkeakulttuurista korttelikapakkaan.

Illalla Panimoravintola Koulussa järjestetyssä tietovisassa Tosineella oli peräti kaksi joukkuetta, ajoissa saapunut virallinen edustusjoukkue sekä ikämiessarjan team ”Mustat lasit”. Jälkimmäinen johti ensimmäisen kierroksen jälkeen suvereenisti visailua, mutta kuten naisleijonien MM-turnauksessa, kaikki kaatui lopulta käsittämättömään tuomaripeliin. Asiat osattiin kuitenkin laittaa oikeisiin mittasuhteisiin ja leikkimieliseen kisailuun suhtauduttiin hyvällä hengellä ja pettämättömällä huumorintajulla. Kuten valmennusjohdon suusta kuultiin: ~~”Ei mitään jos voitetaan, mutta jos hävitään niin voi v*ttu!” ”Pääasia että voitetaan Tosineen toinen joukkue, aina voidaan syyttää kysymyksiä” ~~”Me oltiin henkisiä voittajia”. Todellista iän mukanaan tuomaa viisautta!

Jatkot järjestettiin jälleen Dynamo klubilla, viime seminaarilta tutulta. Kuten Lapinlahden linnut aikoinaan lausuivat, ”sedät jaksaa heilua”, paitsi tässä tapauksessa yksi, jonka mieskuntoon muut saivat jatkuvasti pettyä. Ilta meni baaritiskiin nojailuksi ja jutteluksi joten peli päätettiin pistää ennenaikaisesti puhalluksiin ja pillit pussiin. Aina saa hävetä, sama mies oli tietysti vielä aamulla ensi töikseen pummaamassa buranaa.

(Disclaimer: Muistakaa lapset, että viina vie turmion tielle ja ettei alkoholin käyttöä pidä glorifioida. Kirjoittaja on toksinen setämies jonka käsitykset huumorista eivät edusta Tosineen virallista linjaa. Hyi, hyi! & Soo, soo! On jokaisen oma asia kuinka paljon, mihin tahtiin ja milloin haluaa

seurassa päihteitä nauttia. Say no to drugs kids!)

LAUANTAI

Lauantain ensimmäisen luennon Turun yliopiston Publicum-rakennuksessa piti professori Vesa Vares aiheenaan ”Muutos, murros ja pysyvys”. ’Kohtalovaalit’, ’veretseisauttavat vaalivoitot’ ja ’jytkyt’ ovat aina puhuttaneet suomalaisia, mutta pitkällä aikavälillä tarkasteltuna ja Euroopaan verrattuna kotimaan vaalikahinat ja paikkojen uusjaot ovat lopulta historiallisesti olleet hämmästyttävän pieniä. Myöskään politiikan huono maine kansan parissa tai ’rötösherrat’ eivät ole mitään uutta koivun ja tähden alla. Hyvä luento, tosin luentomuistiinpanoihini kirjattavaksi vaadittiin lisäys kahvista ja sen riittämättömyydestä. Pääministeri Holkeri joi varmaan kaiken kahvin kun ei meille taaskaan riittänyt.

Seuraavaksi syvennyttiin demokratian väitettyyn kriisiin ja rikkinäiseen politiikkaan. Yliopistolehtori ja erikoistutkija Jenni Karimäki kysyi ovatko vaalit demokratian riemuvoitto ja kansanvallan juhlapäivä vai pelkkä suuri uunotus jotka ei muuta mitään. Poliittisen historian tohtorikoulutettavien väitöstutkimusten esittelyt jäivät kuulematta kun pakkauduimme ministeriaudin takapenkille ja suuntasimme kohti kansanedustajan korotettua kulukorvausta nauttivan kakkoasunnon saunaa. #sorisiitä

Illalla saatiin sitten ihailla ja ihmetellä rannikkosuomalaista perinnettä: paskoja sitsejä. Tai no ihan hauskaahan siellä oli, mutta se nyt johtui tasan tarkkaan vierustovereiksi sattuneista varttuneemmista patinisteista. Tästä olen valmis jauhamaan ja jankuttamaan vaikka hamaan loppuun asti. Puheenvuoroja ei voinut pyytää, laulutoiveita ei saanut esittää… sama virsi kuin aina ennenkin hesalaisten ja turkulaisten kanssa. Ensimmäistä kertaa muuten heräsin pohtimaan, että jos laulut on kerran isäntien puolesta valmiiksi valittu, ja käytettävissä oleva aika tiedetään minuutilleen, niin miksi lauluvihkoihin on nähty vaivaa painattaa kymmeniä ylimääräisiä kipaleita ja lurituksia? Onko tarkoituksena juopuneen juhlakansan hallinta luomalla illuusio valinnanvapaudesta, että ehkä illan loppua kohti saa toivoa laulua jos kiltisti kysyy? Melko kyynistä, onneksi olivat sentään valinneet hyviä lauluja laulettavaksi. Toisaalta, laulamatta jäi muun muassa ”Ken on fuksi XX” mitä ei yksinkertaisesti voi antaa anteeksi (varsinkin kun tällä kertaa sitseillä oli kerrankin vanhempia ikiopiskelijoita kuin allekirjoittanut)!

Ilman rangaistuksia meno meni riehumiseksi, naapuripöydässä riitapukarit heittivät toistensa päälle viiniä ja vettä. Ainoa teemaan viittaava vivahdus demokratiasta kuultiin kun juhlakansa huutoäänestä parivaljakon ulos salista. Sitseillä edustaneen Ville Haapasalon sanoin: ”Eihän tässä oo mitään järkeä!” Muita kunniamaininnan arvoisia pukuja olivat muun muassa vierressäni istunut Juha Sipilä sekä Pepe the Frog/Kermit-meemi.

SUNNUNTAI

Seminaariseikkailun jälkeen kotimatkalla muistin miksi vihaan Onnibussia. Normaali punainen ~~säilykepurkki~~ linjuri oli korvat-

tu vanhalla Kalevi Sorsan ministerikaudelta tuoksuvalla turistibussilla jonka sisuskalut oli kuitenkin päivitetty modernin matkustajan tarpeita vastaamaan. Käytännössä tämä tarkoitti sitä että sisälle oli jollain ajan ja avaruuden lakeja uhmaavalla insinööri-kommervenkillä ahdettu vähintään kolme ylimääräistä penkkiriviä. Pitkää miestä ei paljon naurattanut. Varovaisesti istumaan survouduttuani polvet ottivat jo valmiiksi kipeästi kiinni edellisen tuolin selkänojaan. Asianlaita vain paheni kun eteeni istui yltiökehopositiivinen kanssamatkustaja mankeloiden minut entistä tiiviimpään myttyyn.

Viimeistään matkan puolessavälissä tuli ikävä halpalentoyhtiöiden istuimia ja häkkikanalatkin alkoivat tuntua houkuttelevammilta vaihtoehdoilta. Muutaman penkin päässä nuori Lähi-itä -taustainen mies huudatti läppäriä kaiuttimet kaakossa ja karjui samalla jotain arabiaksi. Skypettikö kotijoukoille Syyriaan vai pelasiko counter strikea, tiedä häntä, ammuskelua ja pauketta kuului joka tapauksessa. Jonkinlainen huumorihorisontti kai tässäkin ylitettiin, eihän tällaista pysty kukaan keksimään. Korpilahdella jäätiin vielä puoleksi tunniksi jumiin lumihankeen. Tone-huoneen budhallakin olisi alkanut keittää yli.

Kaikesta huolimatta seminaari oli kuitenkin taas kaiken vaivan ja kärsimyksen arvoinen. Viikonlopun saldona oli lohduttoman iso lovi lompakossa, hukatut hanskat, onnikan kyydissä murskatut polvilumpiot, univelkaa ja neuvostoliittolaisen pinssin viiltämä verinen arpi kämmensyrjässä mutta ennen kaikkea helvetisti hyviä muistoja ja tyhmiä hokemia.

Taneli Tenhu,
emeritus-fuksi

”Leuka rintaan ja kohti uusia pettymyksiä!”

Institutionaalinen pettymys osana globaalia yhteiskuntarakennetta

Kyllä minä taas mieleni pahoitin! Tätä viimeistellessäni Perussuomalaiset ovat eilen sijoittuneet eduskuntavaaleissa toiseksi – vaivaisen yhden paikan erolla vaalit ”voittaneeseen” SDP:hen. Vihervasemmisto kasvatti paikkamääräänsä eduskunnassa, mutta harmillisen vähän. Persut uusivat odotetun jytkynsä. Sanotaan, ettei pessimisti pety. Kuinka galluppien toteutuminen voi sitten aiheuttaa näin suurta pettymystä, vaikka varauduin pahimmillaan jopa persujen voittoon?

Sitä v***tuksen määrää, kun joutuu kohtaamaan todellisuuden, jossa suuri joukko suomalaisia kannattaa äänekästä etnonationalistien laumaa, vihapuhetta ja populismia. ”Tänne ei kaivata matuja ja mamuja! Ilmastonmuutos on paskapuhetta! Suvakkihuorat antaa meidän työt talipaaneille, varastaa metsät ja pakottaa ajamaan sukupuolineutraalia autoa…” Ja näitä sitten äänestetään?!

Ei pettymisessä sinänsä mitään ihmeellistä ole. Nykypäivän yhteiskunnassa ihminen kohtaa pettymyksiä jatkuvalla syötöllä, vaikka Instagram- ja YouTube-tiliensä säihkeessä tykkäyksistä paistattelevien ”influensserien” (tämä ei ole sairaus, vaan kuulemma moderni ammatti. Mene ja tiedä…) postauksista voisi muuta päätellä. Sosialistisen median julkimoiden elämä vaikuttaa niiiin täydelliseltä ja ihanteelliselta: aurinko paistaa heille koko ajan, aina on niin lämmintä, että tarkenee pikku bikineissä uima-altaan reunalla (jollainen löytyy aina kuukausittain vaihtuvan huvilan takapihalta), uusia muotivaatteita tulee ovista ja ikkunoista, eikä terveellinen super-hyper-ultra-mega-siga-magee smoothie-dieettikään kyllästytä, kun resepti vaihtuu joka päivä. Menestyjien kohtaamat pettymykset eivät päädy julkaisuun, koska ne eivät sovi henkilöbrändiin. Kuitenkin suuri osa alan reality-malleista paiskii duunia saamatta seuraajia ja tykkäyksiä. Some-alan ”työpaikoista” on ihan samalla tavalla helkkarin kova kilpailu kuin muistakin menestyksekkään elämän mahdollistavista pesteistä. Kilpailussa yksi voittaa, ja muut pettyvät.

Koko yhteiskuntamme kaikkine nykyisine ja uusine aloineen ja tulevaisuuden skenaarioineen rakentuu kilpailulle – ja

siten myös pettymykselle. Americcalainen unelma, tee-se-itse mies, kulmilta kunniaan noussut, raskaan työn kautta rikastunut elämämkoululainen, kilpailussa maaliin voittajana selvinnyt ökyukko on jollain tapaa ihannoitu hahmo länsimaisessa kulttuurissa. Suurin osa yrittäjistä ei kuitenkaan koskaan rikastu. Suurin osa kilpailuun lähteneistä ei tule voittajina maaliin, eikä se välttämättä ole heidän syynsä, vaan pelissä suurta roolia näyttelee sattuma. Näin se on usein myös kilpaurheilussa, jossa ainakin lähtökohtaisesti pyritään tarjoamaan tasapuoliset olosuhteet kaikille. Tosiasia on, että lähtökohdat ovat erilaiset, samoin kuin meillä Suomen sosiaaliturvan ja koulujärjestelmän suojaaman lapsuuden kokeneilla on melko reilu etumatka Gambian syrjäseudun heimokylästä ponnistaviin afrikkalaisiin, mitä elämän kilpailuun tulee.

Miksi elämän pitää olla kilpailua? Eivätkö tasa-arvo ja ihmisarvo ole jo satoja vuosia olleet ajatuksina kehittelyssä, ja eikö näitä asioita muka ole leivottu sisään länsimaiseen arvopohjaan? Eikö tämä merkitse juuri samanlaisten lähtökohtien tarjoamista kaikille? Ei! Tasa-arvo merkitsee sitä, että jokaisella on vapaus lähteä kilpailemaan, mutta ne, joilla on ”luonnostaan” paremmat lähtökohdat kilpailuun, ovat myös vapaita säilyttämään etumatkansa. Ei yhteiskunta voi esimerkiksi verotuksella siirtää hyvinvointia heikommille. Se passivoi ja vääristää kilpailua. Ei se ole reilua! Tälle ajattelulle on olemassa käsite. Se on kapitalismia.

Paremmasta maailmasta voi kyllä haaveilla, mutta jos erehtyy ehdottamaan toisenlaista lähestymistapaa kuin vapaat markkinat, tulee leimatuksi hulluksi utopistiseksi kommunistiksi, vaikkei sosialismia tavoittelisikaan. Kapitalismi lyö utopisteja turpaan. Se on järjestelmä, jossa kilpailu on näennäisesti vapaata, mutta pyrkimyksenä on varmistaa, ettei kukaan voi voittaa hallitsevien mestareiden kustannuksella. Asian eteen voidaan uhrata paljon, vaikkapa elinkelpoinen planeetta.

Tänä keväänä olen omakohtaisesti pettynyt useampaan otteeseen urheilun saralla. Pettymykset ovat vieneet minut identiteettimatkalle, joka jatkuu edelleen. On ollut tarpeen miettiä, mikä rooli urheilulla on ihmisen elämässä, yhteiskunnassa, ja mikä sen funktio on! Nykymaailmassa kaiken on oltava funktionaalista: jos se ei hyödytä (mielellään taloudellisesti), se on turhaa ja arvotonta, ja siitä on hankkiuduttava eroon!

Kyllähän urheilu opettaa elämänhallintaa, aikatauluttamista, vastuun ottamista ja kantamista, itsetuntemusta ja epämukavuusalueella operointia. Urheilun sanotaan myös valmistavan ihmistä tosielämän pettymyksiin. Mutta onko se siksi rakenteellinen osa myös haitallista tuhokapitalismia ja pettymysten kierrettä? Estääkö urheilu osaltaan yhteiskun-

taa muuttumasta suuntaan, jossa kilpailu ei ole enää välttämätöntä? Voittajien palkitseminen ja ihaileminen suuren yleisön edessä, miljardibisneksen ympäröimänä, ruokkii kilpailua ja voittamista, ja sitä kautta myös häviämistä ja pettymistä. Olenko (epäonnistuneena) kilpaurheilijana paitsi pettymys itselleni ja muille, myös kapitalistisika? Vai onko epäonnistunut urheilija itseasiassa yhteiskunnallinen sankari, joka riistää rikkaiden sponsoriyritysten rahat ja tarjoaa vain pettymyksiä vastineeksi? Lopullinen totuus ei ole vielä auennut silmieni edessä, joten pohdinta jatkuu.

Meitä kehotetaan unelmoimaan ja tavoittelemaan suuria asioita. Supertähteys ja maailmanluokan menestys ovat kulttuurissamme ja yhteiskunnassamme laajasti hyväksyttyjä ja tavoiteltavia asioita. Mutta tarvitaanko supertähtiä oikeasti? Eikö olisi parempi, jos jokainen voisi elää kohtuullista ja hyvää elämää, kuin se, että muutama yksilö lentelee yksityislentokoneilla Telluksen kolkasta toiseen, pieni vähemmistö ylensyö verisuonensa tukkoon, ja valtava enemmistö näkee jatkuvasti nälkää, eikä kukaan elä oikeasti hyvää elämää? Jotkut viisaat sanovat, että ihminen saa kaiken mitä haluaa, kun älyää haluta vain sellaisia asioita, jotka voi saada. Tällöinhän ei siis olisi pakko myöskään pettyä!

Jos ihminen oikeasti miettisi, mitä tarvitaan onnellisuuteen ja elämiseen, hän saattaisi huomata, että vähemmän on enemmän. Hän saattaisi havaita, ettei muslimi tai juutalainen ole niin erilainen kristittyyn verrattuna. Hän saattaisi jopa havaita, ettei edes valkoinen vähemmistö täällä pohjoisessa, esi-isiensä hämäläisten ja savolaisten maahanmuuttajien luvatussa maassa (epäselväksi jää, tuliko tämä lupa kenties Leniniltä, tsaarilta, Ruotsin kuninkaalta, saamelaisilta alkuasukkailta, ohi kulkeneilta viikingeiltä, Rooman keisarilta, Jumalalta, metsän isännältä Tapiolta, vai oltiinko liikkeellä peräti omalla luvalla) ole sen kummempaa kansaa kuin Irakin ja Afganistanin pakolaiset. Meidän osaksemme vain ei ole langennut se kirous, että maaperässämme olisi runsaasti öljyä, jonka vuoksi rikkauksia tavoittelevat olisivat valmiit lietsomaan kotimaassamme kapinan toisensa perään, jotta voisivat rauhan turvaamisen varjolla taata pääsynsä mustan kullan lähteille. Siksi meidän ei tarvitse paeta kotiseudultamme kohtaamaan syrjintää ja rasismia muualle.

Kukaties, jos me kaikki oikeasti pysähtyisimme hetkeksi tai kahdeksi miettimään, mikä elämässä on merkityksellistä, voisimme jopa luopua yhteiskunnallisesta, sosiaalisesta ja taloudellisesta kilpailusta, ja sitä kautta myös monista pettymyksistä. Hittoakos sitä mieltään pahoittamaan asioista, joille on universumin mittakaavassa tarkemmin ajatellen ihan se ja sama…

Santeri Aikio

Pettymyksistä ja politiikasta.

”Aina pitäisi itse tehdä.”
Setämies aamukahvilla siitä Sotesta.

Tiedättekös, minä haluaisin joskus olla samanaikaisesti itselleni rehellinen ja silti sanoa napakan, perustellun mielipiteeni edes jostain asiasta ilman turhaa jossittelua. Teemaan sopien voin todeta, että harvoin se onnistuu. Olen pahanpäiväinen asioiden vatuloija. (Ehkä kuvaavaa on, että tämä tekstin idea on vaihtunut jo pariin otteeseen. Seuraa havukka-ahomaisia hajamietteitä, teitä on varoitettu.)

Ja silti minä, kuten moni muukin, jurputan jatkuvasti siitä, kuinka hallitus oli susi, oppositio lammas, sote syöpää etc.… En nyt todellakaan tarkoita, ettei saisi kritisoida tai vääntää vitsiä – teen sitä jatkuvasti itse. Vallanpitäjien kritisointi ja satiirisointi lienevät arjessa näkyvää demokratiaa, tai ainakin sananvapautta, parhaimmillaan. Kuitenkaan minulla itselläni ei olisi kanttia lähteä ehdolle. Käyttää ensin kymmeniä tuhansia euroja vaalibudjettiin (ei minua kuitenkaan Nalle Wahlroos rahoittaisi). Olla jotain mieltä jostain ja tehdä päätöksiä. Ja kestää ”työhön kuuluvat” paskamyrskyt. Ehkä meidän pitäisi välillä myös kiittää niitä, jotka hyppäävät politiikka nimiseen suohon.

Tänä keväänä järjestetään kahdet vaalit. Kolmannet piti järjestää. Näitä nyt pidettäviä yhdistänee se, että molempien jälkeen joku pettyy. Tätä tekstiä raapiessani kasaan SDP on voittanut vaalit täpärästi, Keskusta saanut selkäsaunan, Siniset ilmoittautuvat joukolla työkkärin ja Väyrynen ”katosi yöhön” - ennen kuin julisti palaavansa vielä ensivaaleissa. Luvassa on tikkuiset hallitusneuvottelut. Mediassa kirjoittavat demokratian kriisistä kun kansanvaltaa edustavan, eri puolueet ja kansanosat saman ohjelman taakse kokoavan hallituksen mu dostaminen kestää. En vielä uskalla sanoa, otanko esityksen alkaessa esiin särkylääkettä vai popkornia.

”Kun mikään ei kuitenkaan muutu.”
18-vuotias kaikennähnyt ja kokenut nukkuva.

”Ei ne Helsingin herrat ymmärrä, mitä kansa tahtoo”. (Kansa = siis *meikäläisten* enemmistö: ei eliitti, ruåtsinkieliset, kapitalistit, satanistit, homot, mamut tai muut ali- tai yli-ihmiset.) Näin vannoo jokaisen pikkupuolueen äänestäjäkunta, ja varsinkin ne, jotka äänestyspäivänä protestoivat jäämällä kotiin tai käyvät äänestämässä Kekkosta, Aku Ankkaa tai Cthulhua**.*** Voi Juku. Kyllä kannattaa odottaa neljä vuotta että pääsee käyttämään tilaisuuden kepposeen. Terveisiä vaan Jylkkärin päätoimittajalle, kyllä minäkin koulutuksen puolustajia eduskuntaan kaipaan, mutta jos nyt ei vaalikeskusteluissa taikasanaa ”koulutus” mainittu, en sen vuoksi repeä oman elämäni Don Rosaksi.** Vanhukset, lapset,

ilmasto, tulonjako, yritystuet, maahanmuutto, hävittäjät, maatalous… noita vaalikeskustelun aiheita kun on aika monta. Ehkä se koulutuskeskustelukin käydään seuraavan neljän vuoden aikana, elä Tuukka hättäile. Ota vaikka kalja.

”V niin kuin Politiikka.”

Joku, jolle parlamentarismin idea on vieras.

Kansa äänesti väärin, oma ehdokas myykin periaatteensa, tai se, mitä sanoin siellä torin kulmalla sille ehdokkaalle, ei päässytkään hallitusohjelmaan. Väittäisin kuitenkin, että politiikka *on* yhteisten asioiden hoitamista: Rahanjakoa tilanteessa, jossa kukaan ei saa tarpeeksi, mutta joku saa aina liikaa. Se on likaista peliä, vallantavoittelua ja tympeiden kompromissien tekoa. Erilaisia näkemyksiä on liikaa. Tästä johtuen kaikkea ja kaikkia ei oteta huomioon. Tämän luonnehdinnan voi toki kätevästi sivuttaa muistuttamalla Väyrysen tavoin, että perustuslain kannalta on ongelmallista, kun muut eivät ole samaa mieltä. Tai huomauttamalla, että asiasta X ei kannata puhua, kun *vastustajan* kanta perustuu *ideologiaan*. Ideologia, hyi. Nehän on niitä oppirakennelmia, joista on kirjoitettu tsiljoona kirjaa, ja niihin pitäisi vielä tutustua, ennen kuin niitä voi kritisoida asiallisesti. Parempi vetää natsi/marxisti/feministi/tosinisti-kortti esiin.

”SUT PITÄIS - !”

Kaveri, joka kitisee seuraavaksi Suomen heikosta sananvapaus-tilanteesta.

Saa olla eri mieltä ja pitää kyseenalaista kun siihen näkee aihetta. Mutta mitä edustaa tulla vaaliteltalle huutelemaan, uhkailemaan tai urputtaa netissä nimimerkin takaa tappavansa erimieliset? Mitä tuo riehuminen edustaa? Ei mitään. Se ei rakenna mitään, ei tarjoa mitään, ei kehitä mitään.

Se kertoo vain siitä, miten tyhjäpäinen mekkaloitsija itse on. Neuvo: ken omaa tyhmyyttään haluaa esittää, mars telkkariin. Eiköhän sieltä löydy joku *alastomat alisuorittajat* jonne pääse toteuttamaan itseään.***

Myönnetään. Muutamia kanssaeläjiä – muun muassa häädön itselleen hankkineita entisiä rymynaapureita – ajatellessa herää sellainenkin kerettiläinen ajatus, että eivät kai nuo saa äänestää? Herää kysymys siitä, osaisinko itsekään edustajana aina hillitä hermoni, kun vastapuoli kertoo ”miten asiat ovat”. No, erimielisten kanssa on vain voitava elää.

Ainakin jos on poliitikko.

”Kiitos, ja onnea urakkaan.”

Minä, noille kahdellesadalle, jotka tepastelevat eduskuntataloon.

Luultavasti hajoilen ankarasti siihen, mitä seuraavien kuukausien ja vuosien aikana tapahtuu. Aamukahvit menevät väärään kurkkuun ja niin ees päin. On hyvin mahdollista että harjoitettu politiikka ei miellytä *minua*, olipa hallitus kenen hyvänsä käsissä. Sieltä tulee nähkääs ne kompromissit, mitä juuri *minä* en soisi tehtävän. No, jonkun kai se lainsäädäntötyökin on tehtävä. Ihan niin anarkisti en ole, että uskoisin yhteiskunnan olevan lähtökohtaisesti paha. Se on vaan silleen sopivasti vinkura.

**Kun kerran tuli puheeksi: Urho Kekkosen numero on 1, Aku Ankan 13, ja Cthulhu numero on niin sanoinkuvaamaton koukero, että vain Lovecraftinsa lukeneet voivat sen raapustaa.

**Viittaan tässä nyt tarkoitushakuisesti ”provosoituen” ja provosoiden Tuukka Tervosen kolumniin ”Vaalikeskustelusta jäi käteen vain avaamaton kalja” Jylkkärissä 15.3.

***Sen jälkeen kun vielä pääsee Iltalehteen kitisemään, miten tosi-tv perustuikin pinnallisuuteen ja osallistujan hölmöyden hyväksikäyttöön, niin avot! Olipa kasvattava kokemus!

Heikki Kämäräinen

Tosine Ry:n juhlistaa 60. vuosijuhliaan 23.11.2019 Kauppakadulla sijaitsevassa Aalto-salissa ja seuraavana päivänä juhlahumu jatkuu sillisten merkeissä. Tarkemmat tiedot tapahtumasta ja ilmoittautumisesta julkaistaan syyskuun loppupuolella, joten pysykää kuulolla ja merkatkaa päivät kalentereihinne!

Toimitus

Päätoimittajan kulttuurikulma: Tosineen historiikkia arvioimassa

Tosineen kuuluisa historiikki tulee piakkoin täyttäneeksi 10 vuotta ja juhlavuoden kunniaksi olen päättänyt tehdä tutkivaa journalismia ja tutustua tähän paljon puhuttuun kirjaan, jotta kenenkään muun ei tätä tarvitsisi tehdä.

Pakotin siis yhteisen hyvän tähden itseni lähestymään tätä Magnum Opusta, ainejärjestömme omaa Kalevalaa ja jokaisen historianopiskelijan rakastamaa eeposta. Jo kauan historiikkien vähäiset myyntiluvut ovat syvästi järkyttäneet minua ja monia muita Tosinistejä. Vähäistä myyntiä on myös pohdittu useaan otteeseen kaikkivoivan hallituksemme taholla ja kirjan huono menekki on jäänyt vielä toistaiseksi täydelliseksi mysteeriksi.

”Tosineen historiikkien myyntituloja voidaan pitää karvaana **pettymyksenä***, sillä kuluneen vuoden aikana niitä on myyty vain yksi ja sekin hallituksen jäsenelle. *Eräs vuoden 2017 hallituksen jäsen* kertoo tarjoutuneensa kirjoittamaan historiikin ostajille sen sisäkanteen tarinan heidän hallitustaipaleestaan, mutta loistavasta tarjouksesta huolimatta myynti ei lisääntynyt.*” [Ote vuoden 2018 kevätkokouksen pöytäkirjasta, s. 8]

Miten voikaan olla, ettei näitä mainioita teoksia ole viimeisen kymmenen vuoden aikana suorastaan revitty käsistä ja vieläpä kun kaupan kylkiäisiksi on tarjottu näin loistavaa tarjousta? Olen päättänyt selvittää tämän arvoituksen sen syvimpiä juuria myöten ja sukellan tutkimusmatkalle historiikin kätkemään maailmaan.

Ensimmäisenä askeleena suunnittelin tämän paljon puhutun teoksen hankkimista omakustanteisesti, mutta huomattuani kirjan tähtitieteellisen ostohinnan päätin perääntyä. Teos maksaa häikäisevät 10 euroa ja hinta onkin edelleen täysin sama kuin kymmenen vuotta sitten sen tullessa ensimmäistä kertaa markkinoille. Ensimmäisen takaiskun jälkeen päätin käyttää nokkeluuttani ja olla maksamatta historiikista yhtikäs mitään käyttämällä viiden sormen alennusta.

Onnekseni ToNe-huoneen kirjahyllyjen laadukas ja monipuolinen kirjavalikoima sattui sisältämään myös tämän kirjallisuuden kruunujalokiven jopa useampana kappaleena, joten kirjan lainaaminen ei koitunut ongelmaksi. Toistaiseksi kriitikon urani on edennyt varsin hyvin ja vielä toistaiseksi arvostelemisen niin sanottu lajin helppous viehättää. Tämä kun on nyt näin helppoa, voisin ryhtyä ihka aidoksi kriitikoksi, jos historioitsijan urani meneekin täysin vihkoon?

Olen nyt siis saanut käsiini Tosineen ikioman historiikin ja koen rakkaan ainejärjestömme koko täyteläisen

historian olevan käsissäni yksissä yksinkertaisen tyylikkäältä vaikuttavissa kansissa. Tunnen hengitykseni kiihtyvän ja sydämeni pauhaavan pulssini kiihtyessä kohti uusia sfäärejä. Käteni tärisevät, kylmä hiki valuu pitkin selkääni ja jännitys tiivistyy. On aika avata teos.

Avaan historiikin ja menen sanattomaksi. Ensimmäiset sivut, sisältäen muun muassa kirjoittajien kiitokset, ovat irronneet ja putoavat nyt dramaattisesti ToNe-Huoneen lattialle. Ei siis kiitoksia kenellekään, ne ovat nyt postuumisti peruutettu sillä ne ovat päättäneet poistua pitkin ToNe-huoneen lattioita ties minne hyllyjen ja sohvien alle.

Itsekin jo harkitsin Sohwiin lähtemistä historiikin sivujen pakomatkan innoittaman, mutta oivalsin kuitenkin jotain, joka sai minut jatkamaan arviointiurakkaani. Entä jos sivujen irtoamisen syynä on ollut tosinistien tätä maan mainiota kirjaa kohtaan suuntautunut kyltymätön lukuinto? Entä jos kirja on niin vastustamaton, että sivujen käänteleminen on saanut nämä irtoamaan?

Taukoamaton sivujen käänteleminen on ilmeisesti tehnyt tehtävänsä viimeisen kymmenen vuoden aikana tai lukijat ovat saattaneet haluta saada edes pienen osan, edes muutaman sivu, mukaansa heitä ravisuttaneesta lukukokemuksesta. Kiitosten lisäksi myös useampi muu osio on kärsinyt vuosien saatossa ja sivut ovat päättäneet oikein joukolla irtaantua muutamasta valitusta osiosta, mutta onneksi varsinainen asiasisältö on edelleen tallessa. Oli miten oli, en nyt syytä sivujen irtoamisesta kirjan heikkoja liimauksia tai kyseenalaista sidontaa ja en anna tämän pienen episodin tahrata maineikasta Historiikkiamme.

Sisällysluettelon perusteella historiikki vaikuttaa yllättävän mielenkiintoiselta kokonaiskatseukselta ainejärjestömme menneisyyteen, vaikka voin tässä vaiheessa myöntää olettaneeni sen olevan puiseva ja kuiva listaus tapahtumista pöytäkirjojen ja muiden satunnaisten lähteiden pohjalta. Sen sijaan aineistoa on käytetty varsin kattavasti ja tämä näkyy myös historiikin laajuudessa. Häikäisevään kolmeensataan sivuun täytynee siten myös mahtua jotain kiinnostavaa. Vai mahtuuko sittenkään?

Kirjoituksista löytyy monenmoista mielenkiintoista asiaa, kuten kertomuksia siitä mitä kaikkea ainejärjestömme milloin onkaan tehnyt ja miten toiminta on vuosien saatossa kehittynyt eteenpäin alkukantaisesta kerhotoiminnasta aina viralliseksi yhdistykseksi. Kehityshistorian lisäksi historiikki tarjoaa mielenkiintoisen katsauksen kunkin ajanjakson opiskelijoiden elämään ja silloisen yliopiston toimintaan. Puisevan kehityshistorian lisäksi mukaan mahtuu myös mielenkiintoisia kertomuksia ”historioitsijoiden huveista”, kaukomaiden matkoista (käytännössä Euroopan ekskursioista) sekä Tosineen jo kauan harjoittamasta kulttuuribarbariasta. Näiltä osin kertomukset

jäävät kuitenkin verrattain suppeiksi, sillä historiikin tiedot perustuvat pitkälti kokouspöytäkirjoihin, toimintakertomuksiin, Tosine-lehden kirjoituksiin sekä satunnaisiin haastatteluihin, jolloin aiheissa ei päästä niin syvälle kuin olisin voinut toivoa.

Tässä vaiheessa arviointia kirja on alkanut pahaenteisesti räsähdellä sivujen kääntämisen yhteydessä. Hellästä otteestani huolimatta pelkään sen saattavavan hajota totaalisesti, jolloin viimeisetki ehjältä vaikuttavat sivut suorittaisivat ei niin näyttävän joukkopakenemisen taivaan tuuliin liimausten pettäessä. Korvausvelvollisuutta välttääkseni päätän arvostelemisen tähän lopettamalla kirjan tutkimisen ja hiivin huomenna vähin äänin palauttamaan kovia kokeneen historiikin takaisin sinne, mistä sen olen ottanutkin.

Täytyy myöntää, että historiikki ei ollut yhtä totaalinen pettymys kuin alun perin ajattelin. Päinvastoin se on suorastaan mielenkiintoinen, kun siihen on edes hieman perehtynyt, joskin tässä tapauksessa vain pintapuoleisesti ja lukuja sieltä täältä lukeneena. Historiikin suositteleminen tai sen tekemättä jättäminen ei siten ole täysin yksioikoista. Kirjan laatu jättää paljon arvailun varaa, sillä käyttämäni ToNe-huoneen vapaakappale on saattanut kärsiä vapaasta saatavuudestaan ja tosinistien ahnaista sormista. Tästä huolimatta kirjan ei kuitenkaan olisi pitänyt tuhoutua näin totaalisesti ensipainoksen ollessa vain kymmenen vuoden takaa etenkin, kun historiikkeja on vain harvoin havaittu kenenkään lukevan ainakaan julkisesti.

Tiivistelmänä historiikki pitää sisällään huomattavat määrät mielenkiintoista materiaalia, mutta kokonaisuutena ja kyseenalaisen laatunsa takia se ei välttämättä vetoa keneenkään muuhun kuin palavasti ainejärjestömme vaiheista kiinnostuneisiin omintakeisiin yksilöihin.

Joni Markkanen

Perusteltu kommentti: Tosine -lehden (2/2017) artikkeli ”Laukaan sarjapartisaani: Suomen rikoshistoriaa vuodelta 1896” on suuri pettymys

Eivätkö kirjoittajat tavallisesti laadi omista artikkeleistaan tai kirjoistaan arvosteluja tai kommentteja. Nyt se on kuitenkin tarpeen, koska kirjoittajien artikkeliin sisältyvää vakavaa ongelmaa ei ole nostettu esille, mikä on suuri pettymys.

Tosine-lehden artikkelissa ”Laukaan sarjapartisaani: Suomen rikoshistoriaa vuodelta 1896” kirjoittajat ovat selvittäneet suomalaista rikoshistoriaa. Artikkeli sinällään kuvaa kohdettaan ansiokkaasti ja antaa tapahtumien kulusta selkeän kuvan. Artikkelin ansiona voidaan pitää arkistoaineiston käyttöä ja valitussa metodologisessa lähestymistavassa pitäytymistä. Emme voi kritisoida tästä, mikä on suuri pettymys.

Teoreettisena taustaoletuksena artikkelissa on ollut, että tutkija voivat rekonstruoida, mitä menneisyydessä on todella tapahtunut. Eivätkö artikkelin kirjoittajat ole ymmärtäneet, että historiassa on kyse tulkintojen tekemisestä? Jos näin on, niin kyseessä on suuri pettymys.

Yhtäältä artikkelin lähdeaineisto on ehdoton ansio, mutta toisaalta siihen liittyy myös ongelma. Artikkelissa käytetty aineisto muodostuu yksipuolisesti viranomaisaineistoista. Siksi tutkimuskohteen Antti Henrikki Matinpoika Ylämetsälän alias Laukaan sarjapartisaanin oma ääni ei pääse kuuluviin, mikä on suuri pettymys.

Miksi näin on? Tutkimuskohteen oman äänenkatoamisen seuraukset ovat vakavia. Kun se ei ole kuuluvissa, tapahtumista saadaan vain yksipuolinen kuva. Tutkimus kohdistuu näin ollen vain kiinnostavaan tapahtumaan, mutta se ei tuo oikeutta tutkimuskohteelle siinä määrin kuin se voisi tuoda, mikä on suuri pettymys.

Yhteenvetona artikkelista voidaan todeta seuraavaa: Voimme vain toivoa, että kirjoittajat heräävät artikkelinsa puutteisiin ja päivittävät tekstiään. Heidän edellinen versionsa ei hyvällä tahdollakaan sanottuna pysty antamaan kattavaa kokonaiskuvaa Laukaan sarjapartisaanin toiminnasta. Mikäli näin ei pian tapahdu, on kyseessä… Mitäpä muutakaan kuin…

Suuri pettymys.

Santeri Aikio
Tapio Roiko-Jokela

Tapio Roiko-Jokela & Santeri Aikio

Laukaan sarjapartisaani: Suomen rikoshistoriaa vuodelta 1896

Suomen satavuotisen historian varrelle mahtuu monenlaisia tapahtumia, myös rikoksia. Artikkelimme tarkoituksena on tehdä katsaus Laukaan käräjäkunnassa vuonna 1896 vaikuttaneeseen savolaissyntyiseen sarjarikolliseen ja nostaa esiin ajan tuomioetiikkaa. Noudatamme klassista rankelaista "Wie es eigenlich gewesen" -lähestymistapaa. Samalla tekstissä pyritään historistis-positivismin ihanteisiin. Artikkeli perustuu Laukaan käräjäkunnan varsinaisasiain pöytäkirjoihin syyskäräjiltä 1896.(1) Käsiteltyjen rikosten monipuolisuuden ja yhteiskuntarauhaa häiritsevän luonteen vuoksi käytämme tekijästä nimitystä sarjapartisaani. Rikollisen toiminta-aika ei sijoitu Suomen itsenäisyyden ajalle, mutta vanhempi tapaus tarjoaa taustaa itsenäisyyden ajan alun myllerryksille. Vuosien 1917–1922 tapahtu-

Leike alkuperäisestä artikkelista (Tosine-lehti 2/2017)

Laukaan sarjapartisaani: Suomen rikoshistoriaa vuodelta 1896, vol. 2. – Syytetyn oma ääni kertoo pettymyksestä

Syksyllä 2017 julkaistussa artikkelissa ”Laukaan sarjapartisaani: Suomen rikoshistoriaa vuodelta 1896” (Aikio & Roiko-Jokela, Tosine-lehti 2/2017) kerrottiin Antti Henrikki Matinpoika Ylämetsälän rikosketjusta oikeuden tuomipöytäkirjat perusteella. Vaikka Ylämetsälän toiminnasta saatiin melko kattava kuva, sisältyi artikkeliin ongelma. Käytetty lähdeaineisto kertoo vain sen, mitä syytetty on käräjillä vastannut hänelle esitettyihin kysymyksiin. Sen sijaan hänen omat ajatuksensa ja kokemuksensa eivät nouse esille.

Nyt Ylämetsälän ajatuksiin on kuitenkin mahdollista pureutua. Tiiviin salapoliisityön ja Ylämetsälän omaisten kanssa käytyjen keskustelujen jälkeen Ylämetsälän päiväkirjat ja jokunen kirje ovat käytettävissä ”Laukaan sarjapartisaani -tapauksen” syventämiseen. Päiväkirjat ovat tutkijain hallussa, tietymättömiin kadonneessa arkistossa, johon pääsyä voi yrittää tiukalla ristikuulustelulla – kenties psykologien tuella. Suosittelemme kuitenkin aloittamaan Atlantiksen etsinnästä.

Rikollisille teille pakosta, mutta toiminnasta kuitenkin tyytyväisyyttä

Aiemmin tuomiopöytäkirjojen perusteella Laukaan sarjapartisaanin on kerrottu päätyneen rikollisille teille menetettyään vankienhoitajan virkansa. Samaa tulkintaa tukevat myös Ylämetsälän päiväkirjat. Hän on kirjoittanut tammikuussa 1896, että ”Menetettyäni virkani minulla oli elätettävänä vaimoja ja kuusi lasta. Tuloja ei kuitenkaan ollut. Siksi minun oli valittava köyhyyden, kerjuun tai rikollisen uran välillä. Päädyin suurta katkeruutta ja pettymystä tuntien rikollisille teille. Toivon taivaan Isän olen suopea minua kohtaan ja antavan minulle anteeksi, jos ei muuten niin kokemani syvän häpeän tähden. [Kirjoittajat ovat tulkinneet tämän ja muut sitaatit on nykykielelle lukijaystävällisyyden nimissä.]” (YPk, Antti Henrikki Matinpoika Ylämetsälän päiväkirjat vuosilta 1895–1900.)

Kuten sitaatista voidaan havaita Ylämetsälä koki joutuneensa rikollisille teille pakon sanelemana. Mikä vielä tärkeämpää, hän häpesi toimintaansa ja koki sen johdosta tunnontuskia. Häpeä ja tunnontuskat saivat kuitenkin pian väistyä. Ylämetsä huomasi pian salakalastuksen ja laittoman viinanpolton ja -myynnin olevan tuottoisia elinkeinoja: ”En muista milloin olisi kunniallisena vankeinhoitaja saanut tällaisia tuloja. En edes silloin kun sievoisesta 27 hopea markan korvauksesta ummistin silmäni vankien keskinäiselle kahinoinnille, mikä lopulta toi syytteen ihmisrääkkäyksestä ja virkatehtävien laiminlyönnistä. Vaikka koinkin häpeää rikollisesta urastani, hälventävät taloudelliset hyödyt tunnontuskiani. Kunniallista ei tässä valtakunnassa palkita.” (Ibid.)

Tunnontuskien ja häpeän

katoaminen ovat tärkeitä seikkoja arvioitaessa Ylämetsälän toimintaa. Kiintoisaa on kuitenkin huomata, että hänen saamansa syytteet ihmisrääkkäyksestä ja virkatehtävien laiminlyönnistä johtuivat lahjuksen vastaan otosta ja vankien kahinoinnin noteeraamatta jättämisestä. Tuomipöytäkirjat eivät tätä kertoneet ja niistä sai helposti sen kuvan, että Ylämetsälä olisi itse toiminut aktiivisesti ihmisrääkkäyksessä. Kyse oli kuitenkin rääkkäyksen hiljaisesta hyväksynnästä. Tuomiopöytäkirjat ja Ylämetsälän päiväkirjat ovat tässä suhteessa ristiriidassa. Päiväkirjojen voi kuitenkin olettaa kertovan tapauksesta melko totuuden mukaisesti, sillä Ylämetsälä ei selvästi ollut tarkoittanut niitä toisten luettavaksi: hän oli piilottanut ne huolellisesti asuinhuoneensa lattialautojen alle. Siksi hänen voitaneen olettaa kirjoittaneen päiväkirjoihin avoimesti ja tapahtumia kaunistelematta omista kokemuksistaan ja ajatuksistaan.

Pettymys esivaltaa kohtaan

Kuten aiemmin on kirjoitettu, Ylämetsälä jäi rikoksistaan kiinni ja hän sai tuomion muun muassa salakalastuksesta, metsänhaaskauksesta sekä viinan valmistuksesta ja myynnistä. Kiinni jäämisensä seurauksena hän luopui kaidasta tiestä ja siirtyi lopullisesti rikoksen poluille. (Aikio & Roiko-Jokela, Tosine-lehti 2/2017.) Hänen päiväkirjansa kertova karua kieltä esivallan toiminnasta ja kokemastaan pettymyksestä:

”Jäin kiinni rikoksista ja hyväksyn sen. Hyväksyntä ei perustu vastuuntuntoon niin kuin se vielä jonkin aikaa sitten olisi tehnyt. Nyt kyse on oman arvon tunnosta. Voin hyväksyä kiinnijäämisen, koska se oli oma virheeni. En siksi, että esivalta olisi ollut toimissaan tehokas. Vaikka hyväksynkin tilanteen, on se pettymys. Tapaus osoittaa kaksi asiaa: esivalta on epäeettinen, kun se ei huomio toisen taloudellista asemaa. Toisaalta se osoittaa jokaisen lahjuksia tarjoavan pettymykseksi, etteivät nimismiehet ymmärrä rahan päälle – kuka itseään kunnioittava kieltäytyy 4000 hopeamarkan lahjuksesta, jos se vastaa vuosien palkkaa.” (YPk, Antti Henrikki Matinpoika Ylämetsälän päiväkirjat vuosilta 1895–1900.)

Tuomiopöytäkirjojen perusteella Ylämetsälän on arvioitu masentuneen ja päätyneen kostamaan esivallalle. Koston välineenä olisi tuomiopöytäkirjojen perusteella toiminut takavarikon rikkominen ja rikollisille teille palaaminen. (Aikio & Roiko-Jokela, Tosine-lehti 2/2017.) Näin Ylämetsälän päiväkirjojen mukaan ei kuitenkaan ollut. Hän halusi kyllä kostaa esivallalle, mikä todella tapahtui takavarikkoa rikkomalla. Koston avulla Ylämetsälä olisi halunnut ”osoittaa viranomaisille heidän tehottomuutensa ja kyvyttömyytensä valvoa omien intressiensä toteutumista.” (YPk, Antti Henrikki Matinpoika Ylämetsälän päiväkirjat vuosilta 1895–1900..)

Rikoksien jatkamisessa ei kuitenkaan enää ollut kyse kostosta, ainakaan Ylämetsälän itsensä mielestä. Hänen päiväkirjojensa perusteella kyse on ollut puhtaasti taloudellisesta voitosta: ”Nyt kun olen saanut tarvekaluni takaisin ja kostanut esivallalle, on aika palata tuottoisan elinkeinon pariin. Kyse on puhtaasti rahasta.” (Ibid.)

Kohti yhteisöllistä toimintamallia

Ylämetsälän on aiemmin esitetty viisastuneen kiinni jäämisestään ja siksi alkaneen toimia yhdessä toisten kanssa (Aikio & Roiko-Jokela, Tosine-lehti 2/2017). Näin ei kuitenkaan uuden lähdeaineiston valossa ole. Päiväkirjassaan Ylämetsälä on kirjoittanut, että ”Voin vain kokea suurta pettymystä siitä, että ihmiset pyritään samaan työhön ja raatamaan. Saman aikaisesti he voisivat tienata monin kertaisesti vain hieman venyttämällä ja taivuttamalla lakia, mikä on yhtä helppoa kuin rankapuun nappaaminen kruunun metsistä. Voin vain olla onnellinen siitä, että olen ymmärtänyt talouden oikean toimintatavan: se saa joka ottaa. Nyt kun olen tämän ymmärtänyt, voin alkaa valistaa toisia oikeaan yksilöä palvelevaan elämään.” (YPk, Antti Henrikki Matinpoika Ylämetsälän päiväkirjat vuosilta 1895–1900.)

Ylämetsälä siis näki itsensä valistajana ja oikeanopin löytäjänä. Esimerkkinä hänen valistustyöstään voidaan käyttää kirjettä, jonka hän lähetti Seppo Ilmarinpoika Väinämöiselle:

”Veljeni Seppo Ilmarinpoika Väinämöinen, koen suurta iloa siitä, että olet liittynyt iloiseen joukkoomme. Kuten olet varmasti huomannut lyhyen, yhteisen taipaleemme aikana, harjoittamamme elinkeino tuottaa viikossa tai parissa saman summan kuin esivallan meille pakkosyöttämä lainkuuliainen työskentely. Miksi meidän sitten pitäisi toimia meille tarjotuissa ammateissa, kun voimme hankkia paremman elannon aivan itsenäisesti vähemmällä vaivalla? [- -] Tavatkaamme kahden päivän päästä ja jatkakaamme tuottoisaan, oikea oppista tointamme.” (YPk, Antti Henrikki Matinpoika Ylämetsälän kirje Seppo Ilmarisenpoika Väinämöiselle.)

Case: ”Konia korvasille”

Ehkä kaikkein puhuttelevin tapaus Laukaan sarjapartisaanin uralla on ihmis- ja eläinrääkkäystä sisältä vaihe (ks. Aikio & Roiko-Jokela, Tosine-lehti 2/2017). Ylämetsälä ei tapausta kiistä päiväkirjoissaan, mutta ne kertovat karua kieltä hänen pettymyksestään. Hänen näkemyksensä mukaan jokaisella tulisi olla oikeus suitsia kelvotonta konia piiskalla korvallisille. (YPk, Antti Henrikki Matinpoika Ylämetsälän päiväkirjat vuosilta 1895–1900.) Miksi näin on sitten hänen mielestään? Ylämetsälä on kirjannut päiväkirjaansa, että:

”Jokaisen oikeanopin tielle lähteneen tulee ymmärtää oikeutensa ja puolustaa niitä. Perusoikeuta voidaan pitää vedonlyönnin voittamista, eikä sen tielle voi tulla mikään kelvoton koni. Etenkään, jos se on kilpakumppanilta lainattu. Tällöinhän on enemmän kuin todennäköistä, että kilpakumppani on pettymyksellisesti antanut huonon konin käyttöösi. Siksi konia on kannustettava piiskaamalla, mikä on luonnollista. Esivaltamme tätä ei ymmärrä, vaan vääristää tapausta omien intressiensä mukaisesti. [- -] //

Jos joku katsoo oikeudekseen puolustalla kelvotonta konia, on luonnollisesti omia oikeuksia puolustettava ja osoitettava pettymys kilpakumppanin toimin-

taan. Tarvittaessa katuojassa painimalla. Jos ottelu kestää tuntikausia, se osoittaa vain ottelijan luonteenlujuutta ja omistautumista oikealle opille. Voin olla vain pettynyt kilpakumppani, hänen antamansa kelvottoman konin toimintaan ja esivallan tekoihin tähän tapaukseen liittyen.” (YPk Antti Henrikki Matinpoika Ylämetsälän päiväkirjat vuosilta 1895–1900.)

Mikä Ylemetsälän päiväkirjojen keskeinen anti sitten on? Ensinnäkin ne vahvistavat tuomiopöytäkirjoista saatua käsitystä tapahtuman kulusta. Toiseksi ne kertovat Ylämetsälän omista kokemuksista ja ajatuksista. Lainauksista voidaan havaita, että Ylämetsälä oli tapaukseen liittyen pettynyt ja perusteli itselleen toimintaansa omalla näkemyksellään oikeasta opista. Voitaisiin jopa sanoa, että Ylämetsälä oli toimintansa varrella luonut itselleen oman oppijärjestelmän, jonka mukaan hän toimi sokeasti.

Lopuksi

Ylämetsälä on kirjoittanut päiväkirjaansa vuonna 1900 lyhyen merkinnän, jossa hän kommentoi perimätietoa kelvottoman konin pään löytymisestä nimismiehen sängystä. Kommentti on lyhyt ja lakoninen: ”Eiväthän ne edes tunnista, minkä pään vein nimismiehen sänkyyn. Ei hevosen, vaan sian. Luokaton lajintuntemus on suunnaton pettymys!!” (YPk, Antti Henrikki Matinpoika Ylämetsälän päiväkirjat vuosilta 1895–1900.)

Kokonaisuudessaan Ylämetsälän päiväkirjoista voidaan sanoa, että ne täydentävät tuomiopöytäkirjojen tarjoamaan kuvaa. Niiden perusteella voidaan sanoa, että Ylämetsälä koki syvää pettymystä, joka johti hänen oman oppirakennelmansa syntymiseen. Muodostunut oppirakennelma puolestaan ohjasi Ylämetsälän toimintaa ja hän myös käytti sitä toimintansa oikeuttamiseen.

Mitä voimme sitten oppia Laukaan sarjapartisaanin vaiheista ja hänen omista käsityksistään ja kokemuksistaan. Jokainen voi tätä miettiä päissään.

Tapio Roiko-Jokela
Santeri Aikio

Lähteet

Ylämetsälän perikunnan yksityisarkisto (YPk), Viimeksi ei-artikkelin-kirjoittaja nähnyt Laukaassa.

Antti Henrikki Matinpoika Ylämetsälän päiväkirjat vuosilta 1895–1900.

Antti Henrikki Matinpoika Ylämetsälän kirjeenvaihto Seppo Ilmarinpoika Väinämöiselle.

Aikio, Santeri & Roiko-Jokela, Tapio, Tosine-lehti 2/2017: ”Laukaan sarjapartisaani”. Lehden toimittanut Heikki Kämäräinen.

Tosine-lehden juhlavuosi

Tämä vuosi tulee olemaan monen hyvän asian juhlavuosi. Ainejärjestömme Tosine täyttää 60 vuotta, Tosine-lehti 40 vuotta ja viimeisimpänä, mutta ei vähäisimpänä myös maan mainiot historiikkimme ovat ilahduttaneet opiskelijoiden elämää kymmenen vuoden ajan. Näin ollen ensi syksynä Tosine viettää 60 vuoden taipaleensa kunniaksi merkittäviä vuosijuhlia ja samoin myös lehti julkaistaan juhlanumerona! Tähän tarvitsemme kuitenkin kaikkien teidän apua.

Tämän merkittävän syksyn johdosta haluan haastaa teidät, arvon lukijat, mukaan tekemään seuraavasta lehdestä entistä paremman ja itsenne näköisen. Syksyn lehden teema julkaistaan viimeistään kesän jälkeen samalla kun tiedotamme muista käytännön asioista.

TOSINEEN
LEHTINEN
1979
Historian opiskelijoiden ainejärjestön
Tosineen julkaisu
Ratkaise riimukiven arvoitus

Kirjoittaminen ei vaadi kummia ja toivommekin mahdollisimman monen tosinistin osallistuvan lehden kirjoittamiseen ja tuovan osan itseään seuraavaan numeroon kirjoitusten ja valokuvien muodossa.

Vaikka meidän ei kuitenkaan vielä tule mennä asioiden edelle ja niin juhlakuohuviinitkuin myös taskulämpöiset ölpposet saavat vielä toistaiseksi odottaa suurta juhlaa, voimme pikkuhiljaa alkaa valmistautua seuraavaa syksyä varten.

Jos tämänkertainen lehti on pettymys, tehdään seuraavasta täyttymys!

Toimitus

Lyhyet

Toim. Huom. Pettynyt päätoimittaja on lisännyt puuttuviin kirjoituksiin mielivaltaisesti keksityt nimimerkit, sillä nämä uupuivat yli puolilta kirjoittajista

Tone-huoneelle limupistooli, josta saisi helvetisti pepemakea

-Mustaa kultaa

Fuksit on tosi pieniä, mutta paljon viisaampia kuin minä aikoinaan

-Muistelija

KÄMÖÖÖÖÖN

-Kämööön

Oliko kaikki ennen paremmin?

-Miettelijäs

Milloin minusta tulee aikuinen?

-Ihanlapsivielä

Miksei tonella ikinä oo kahvimaitoa? Kyllä minä mieleni pahoitin!

-KofeiiniaPRKL

Elämä on suurta pettymystä.

-Missämunkandi

Päätoimittaja on oikea supliikkimies <3

-Salainen ihailija

Olipas Tone-huoneella kerrankin siistiä (20.3.2019). Hyvä hallitus!

-Kiitollinen

PETTYMYS: Tonen tiskaamattomat astiat 28.3.2018. Syylliset tuntekoon piston sysimustassa sielussaan.

-Pettynyt

Olen pettynyt, koska maailman Vallankumousta ei tullutkaan.

-Lennu-setä

Ehdotan, että otamme Tosineen historiikista 10-Vuotisjuhlapainoksen!

-Historiikki

Vuosituhannen pettymys on Poliisiopisto-elokuvat 4:sta eteenpäin.

-Kulmikas vittusaatana

Turun Hol-seminaari oli kamala! Aivan liikaa turkulaisia.

-Suur-Sawo

VENOM!

-Pääkallo

Olen pettynyt koiranpentujen määrään Tosineen piirissä

-Koiraihminen

Olen pettynyt kun sotea ei saatu loppuun.

-Juha S

Ihmisten innokkuus kirjoittaa Tosine-lehteen on pettymys

-Kirjoittaja

Mene nyt jo töihin!

-Työtön

Pettymyksistä suurin on elämä itse.

-Sokrates

Joni sä oot pettymys :)… jeccu et oo, hyvää aprillipäivää syö silliä ja juo kuravettä päälle!

-Aprillia

Onko pakko jaksaa jos ei jaksa?

-Tanssija

Tone-huoneella ei vieläkään, emerita puheenjohtajan julkisista lupauksista huolimatta, ole normaalia pussiteetä.

-Normaali suomalainen toksinen cis-hetero miesoletettu

Anna rahaa!

-Amartti

Mielipiteet

Toim. Huom. Pettynyt päätoimittaja on lisännyt osaan kirjoituksista mielivaltaisesti keksityt nimimerkit, sillä yli puolet kirjottajista olivat unohtaneet kirjoittaa niitä.

Miksi Rentukan ruokalinjasto on niin kapea? Koko ajan ahdistaa, että tarjotin tippuu, maidot lentää ympäriinsä ja ihmiset alkaa hurrata kuten yläkoulussa konsanaan.

-Ahdistunut syöjä

Muotoilu on tylsä -> kattokaa mallia nefasta - mut siis muuten kiva lehti jee <3<3

-Nefalainen

Valtiopäämiestemme (sekä kotimaassa että ulkomailla) naamojen karvoituksen vähyys on laskenut huolestuttavalle tasolle! – Vahvan maan johtaja tarvitsee vahvat turpajouhet

-Risuparta

Vuosituhannen pettymys on Poliisiopisto-elokuvat 4:sta eteenpäin.

-Kulmikas vittusaatana

Turun Hol-seminaari oli kamala! Aivan liikaa turkulaisia

-Suur-Sawo

Minun mielestäni päätoimittaja juo teensä laittoman hitaasti ja näin ollen pitkittää kanssaeläjien mahdollisuuksia syödä inhimilliseen lounasaikaan.

Petymme joka kerta

-Kissapaituli & siilinpotkija

Kirjaston remontti on fasistien, kommunistien, feministien, maolaisten, taistolaisten ja anarkistien aikaansaama. Keskisormen ja pikkurillin osoitus, joka on suunnattu valmistumisesta haaveilevaa opiskelijaa kohti.

-Foliohattu

Gambina-ryhmä on lakkautettava!

-Marabellomies

Maailma on yksi pettymys, koska mistään ei saa valittaa ilman, että muut valittavat sinun valittamisesta.

-Mielellään valittaja

Petyin kun Sale ja Jenni hankkivat bostoninterrierin. Suomalainen koirarotu olisi ollut isänmaallisempi!

-Rajat kiinni

Olen pettynyt näihin mielipiteisiin.

-Pettymys

Miksi päätoimittaja Markkanen ei koskaan esiinny ilman pipoa? Onko miehellä jotain salattavaa?

-Epäilijä

TOSINE
1959
TOSINE
1959